

— Благодаря ти, бате! Че защо пъкъ се толкова много радвашъ на днескашния день? Азъ не намирамъ никаква разлика между вчерашния день и днешния. И днесъ е день, както и вчера.

— Наистина, Милке, разликата е много малка, но тя нѣма да остане така. Ти сама ще се увѣришъ въ това, само че ще бѣде пò-късно!

Слѣдъ нѣколко дни Пейчо *отърча* при сестричето си, спрѣ се прѣдъ него, па му рече:

— Пригответи се, Милке, днесъ ще отидемъ на полето!

— Още сега, бате, извика весело Милка, па влѣзе бърже въ стаята си и слѣдъ нѣколко минути се провикна:

— Готова съмъ, хайде да вървимъ!

Вървятъ двамата полегичка. Излѣзоха отъ града и навлѣзоха въ шпрокото поле. Вървятъ и си говорятъ:

— Е, гледай сега, Милке, какъ е всичко весело и приятно! Полето е цѣло въ зеленина потънало, гората се е разлистнала, цвѣтята сж нацвѣтѣли, а прохладния майски вѣтрецъ тихо си повѣва. Той размърдва клонетѣ на всички дървета и пълни въздуха съ най-приятна миризма. Погледни, какъ безъ брой пчелици прѣхвъркватъ отъ цвѣтъ на цвѣтъ и по цѣлъ день грижливо събиратъ сладкъ сокъ и прашецъ отъ цвѣтовцетѣ. Вслушай се добръ и чуй, какъ отъ всички страни пристигатъ до нашитѣ уши сладкогласнитѣ пѣсни на хиляди птички, които сж пристигнали отъ топлитѣ мѣста. Обърни очитѣ си нагорѣ и гледай, какъ небето е синьо, а татъкъ срѣдъ полската зеленина се отдалечъ лъщѣе